Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος . . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν ἐν ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος *Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1911* *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 37*

ΠΩΣ ΑΝΑΠΟΔΟΓΥΡΙΖΕΤΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΘΟΔΩΡΗ

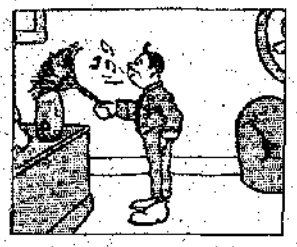

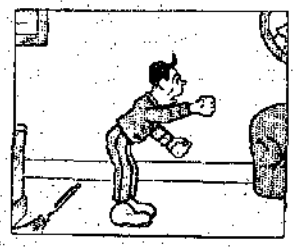

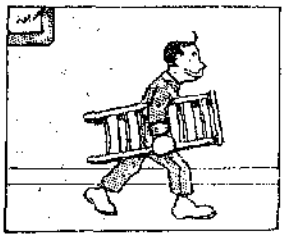

Ὁ μικρὸς Θοδωρῆς Ἐξυπνιάδης ἦτο ὑπηρέτης εἰς τοῦ πλουσίου τραπεζίτου κ. Παραλῆ. Ἐξετέλει χρέη λακὲ τῆς κυρίας καὶ ἡ κυριωτέρα του δουλειὰ ἦτο νὰ *κάθεται*.... στολισμένος εἰς τὸ ἀμαξί, δίπλα στὸν ἀμαξᾶ. Ὅλη τὴν ἄλλη ὥρα ἔκαμνε πῶς ξεσκονίζει, ἀλλὰ πραγματικῶς ἐχάζευε. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐχώνευε καθόλου ὁ κύρ Ζαχαρίας, ὁ ἀρχιϋπηρέτης. Τὸν ἔλεγε τεμπέλη, χαραμοφάγο, ὑπναρᾶ, καὶ μιὰ μέρα ποῦ τὸν ἔπιασε πάλι νὰ χαζεύῃ, τοῦ ἐτράβηξε τὸ αὐτὶ καὶ τοῦ ἔδωσε δυὸ σφαλιάρες δυνατές.

Ὁ τρόπος αὐτὸς ἐπείραξε πολὺ τὸν μικρὸ Θοδωρῆ καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ πῶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κύρ Ζαχαρία. Ἐπιτέλους, ἀφοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι του ἐπὶ τρεῖς ὧρες καὶ εἴκοσι λεπτά, βρῆκε ἕνα τρόπο, ποῦ τοῦ ἐφάνη εὐφυέστατος, μεγαλοφυής: Πῆρε ἀμέσως μιὰ σκάλα καὶ κλειδώθηκε στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ξεκρεμνᾷ τὲς εἰκόνες καὶ νὰ τὲς

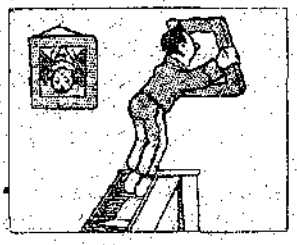

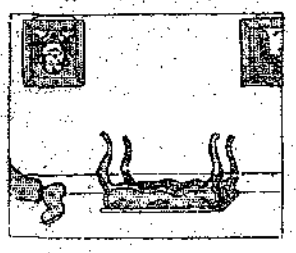

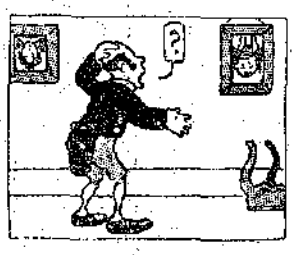

κρεμνᾷ ἀνάποδα, δηλαδὴ τὸ κάτω μέρος ἐπάνω. Ἀφοῦ τὲς ἀναποδογύρισε ἔτσι ὅλες, ἄρχισε νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο μὲ τὰ ἔπιπλα. Καὶ ἀφοῦ τὰ ἔβαλε ὅλα κάτω, μὲ τὰ πόδια στὸν ἀέρα, τὄσκασε.—Ὁ κὺρ Ζαχαρίας, ποῦ 'ς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἔψαχνε 'ς ὅλο τὸ σπίτι γιὰ νὰ βρῇ τὸν τεμπέλη, μπῆκε ἐπιτέλους καὶ 'στὸ σαλόνι. «Μπᾶ διάβολε! εἶπεν ὅταν εἶδε ἐκεῖνο τὸ κακό. Τρελλὸς εἶμαι ἢ μεθυσμένος;... Ἀ, α, κατάλαβα! Τὸ σπίτι γύρισε ἀνάποδα! Ἴσως καὶ ὅλος ὁ κόσμος! Καλέ, αὐτὸ εἶνε ἕνα θαῦμα θαυμαστό!» Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ τὸν ἐκανοποίησε. Ἔπειτα ὅμως συλλογίσθηκε ὅτι αὐτὸς περπατοῦσε... στὸ ταβάνι. Διὰ νὰ συμμορφωθῇ λοιπὸν μὲ τὸ *περιβάλλον* καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἰσορροπίαν, ἔκαμε μιὰ τούμπα κι' ἔξακολούθησε νὰ περπατῇ... μὲ τὰ χέρια. «Ἔτσι μάλιστα, ἔλεγε· ἀφοῦ ἀναποδογυρίσθηκε ὁ κόσμος, πρέπει νὰ ἀναποδογυρισθοῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι!»

Ὁ πονηρὸς Θοδωρῆς, ποὺ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα κατεσκόπευε

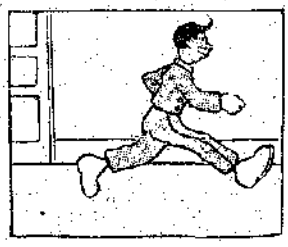

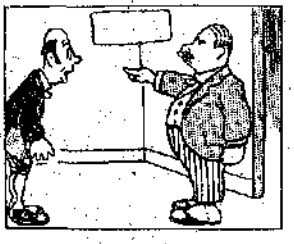

τὸν ἀρχιϋπηρέτη, ἔτρεξε τότε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Παραλῆ. Ὁ τραπεζίτης ἔτρεξε, καὶ ὅταν εἶδε τὸν ὑπηρέτη του νὰ περιπατῇ μὲ τὰ χέρια στὸ σαλόνι, ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ εἶπε: «Δυστυχισμένος ἄνθρωπος! εἶνε γιὰ τὸ φρενοκομεῖο!» Ἔπειτα, μὲ πολλὲς προφυλάξεις, ἀνήγγειλε στὸν κὺρ Ζαχαρία ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ στὴν ὑπηρεσία του «διὰ λόγους ὑγείας». Τότε πραγματικῶς ὁ ὑπηρέτης ἐνόμισε πῶς κάτι ἔπαθε τὸ μυαλό του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ κυνηγηθῇ. Τὴν ὥρα ὅμως ποῦ ἔφευγε, ὁ πονηρὸς Θοδωρῆς τοῦ ἐφώναξε:—«Ὥρα καλή, κὺρ Ζαχαρία, καὶ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ μοῦ τραβᾷς τ' αὐτὶ καὶ νὰ μὲ μπατσίζῃς!»—Τότε μόνο ὁ ἀγαθὸς Ζαχαρίας κατάλαβε τὴν πονηρία κ' ἐξήγησε τὸ θαῦμα...«—Τί νὰ σου κάμω, τοῦ εἶπε· τώρα φεύγω! μὰ δὲν θὰ ξαναπέσῃς καμμιὰ φορὰ στὰ χέρια μου; Θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, παληόπαιδο, πῶς ἀναποδογυρίζεται ὁ κόσμος!»

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΟΣ

Ὁ μπάρμπα-Γιάννης ὁ Σιδέρης ἦταν ὁ πιό ξακουσμένος μαραγκὸς ὄχι μονάχα τοῦ χωριοῦ του μὰ καὶ ὅλης τῆς χώρας. Τὸν γνώρισα κατὰ τύχη ς' ἕνα μου ταξεῖδι καὶ σᾶς βεβαιώνω πῶς πουθενὰ ἀπόμα ὡς τότε δὲν εἶχ' ἀπάντησ τόση δραστηριότητα, τόση ἱκανότητα καὶ τέχνη στὴ διοίκησι ἐργαστηριοῦ. Ὁ λόγος του καὶ προσταγή δὲν τὸν δευτέρωνε. Σὲ μιὰ καταστροφὴ ποῦ, μὲς στὴν καρδιὰ τῆς βαρυχειμωνιᾶς, τὸ ποτάμι πῆρε τὸ γεφύρι, αὐτὸς μόνος μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀταραξία του, ποῦ ἐγκαρδίωναν καὶ τοὺς πιὸ ἀπελπισμένους, γλύτωσε τὸ χωριὸ ἀπὸ βεβαία καταστροφή. Καὶ ὅμως μόλις ἤξευρε νὰ διαβάζῃ, νὰ γράφῃ καὶ λίγο νὰ ἰχνογραφῇ.

Ὅλη του ἡ ἀγάπη ἦταν τὸ ἀγόρι του, ὁ Παῦλος του, ποὺ πάντων ἀφοῦ πέθανε ἡ γυναῖκά του. Τὸν ἀνάθρεψε σὰν ἀρχοντόπουλο, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὰ λόγια τῶν φίλων καὶ γειτόνων ποῦ εὕρισκαν πολὺ νὰ σπουδάζῃ τὸν γυό του σὰν «κύριος». «—Δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃ ὅσα τράβηξα ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀγραμματωσύνη μου» ἔλεγε ὁ Μπάρμπα-Γιάννης. Καὶ ἀφοῦ ὁ Παῦλός του τελείωσε δέκα πέντε χρονῶν τὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολή, τὸν ἔστειλε στὸ Κεντρικὸ Πολυτεχνεῖο στὴν πρωτεύουσα. Ὁ χωρισμὸς των ἦταν μοναδικὸ φαινόμενο τρυφερότητος πατρικῆς καὶ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης υἱικῆς. Ὅλο τὸ χωριὸ παρατάθηκε.

Τοὺς ξαναεῖδα ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὅταν γύρισε ὁ μικρός. Πόσον ὅμως διαφορετικούς! Δὲν θέλω νὰ 'πῶ πῶς ὁ Παῦλος ἔπιασε κακὸ δρόμο ἢ φάνηκε ἀνάξιος υἱός. Κάθε ἄλλο: Πρῶτος ὅταν μπῆκε στὴ Σχολή, πρῶτος ὅταν καὶ τὴν τελείωσε καὶ τώρα ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους πολιτικοὺς μηχανικούς. Μά, τί τὰ θέλετε, στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα δὲν λάμπει πιὰ ἡ πρώτη χαρά. Τοῦ τὸ ἄλλαξαν τὸ παιδί του ἐκεῖ κάτω οἱ ἔπαινοι καὶ ἐδῶ ὁ ὑπέρμετρος θαυμασμὸς τῶν χωριανῶν ποῦ ἔχασκαν μπροστά του. Στὴ χάση καὶ στὴ φέξη ἔρχεται νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του, στὸ κυνήγι ἢ στὲς διακοπές, ὅποτε τύχῃ. Δὲν εὐχαριστιέται ὅμως ἐκεῖ. Στενοχωριέται περισσότερο.

Ἡ ἐπιγραφὴ «ξυλουργὸς» γραμμένη πάνω ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ μαγαζιοῦ, τὸν πείραξε. Βρῆκε μιὰ πρόφασι, πῶς θὰ τὴν διορθώσῃ, καὶ τὴν κατέβασε χωρὶς νὰ τὴν ξαναβάλῃ. Ὁ πατέρας ἀναστέναξε, σὰν εὐγενὴς ποῦ τοῦ ἀφαιροῦν τὸ οἰκόσημό του τὸ τιμημένο, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Θέλησε τότε ὁ γυὸς νὰ προχωρήσῃ καὶ 'ς ἄλλο. Γύρεψε νὰ βγάλῃ ὁ γέρω-δουλευτὴς, ν' ἀρνηθῇ τὸν τίτλο ἀμπᾶ του, τὸν χωριάτικο, ποῦ τὸν ταπείνωνε πάχα, καὶ νὰ φορέσῃ φόρεμα τῆς χώρας, σὰν πολίτης. Τότε ὅμως ὁ γέρος εἶπε «ὄχ.» τόσο σταθερά, ποῦ ὁ νέος δὲν τόλμησε νὰ τὸ ξαναπῇ.

Ὅλ' αὐτὰ πικραίνουν τὸν δύστυχο πατέρα του. Καὶ τόσο βαθύτερα καὶ πικρότερα, ὅσο τίποτε δὲν φανερώνει καὶ ὅλα τὰ πνίγει μέσα του. Βλέπει τὸ παιδί του ἀλλαγμένο. Ἄξιος νέος· ἀγαπᾷ, λατρεύει τὸν πατέρα του, μὰ... τὸν περιφρονεῖ. Εἶνε γ' αὐτὸν ἕνας χωριάτης. Κι' ὅταν κάποτε ὁ χωριάτης θέλησε κάτι νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὲς δουλειὲς καὶ τὲς σπουδές του, χαμογέλασεν ὁ γυὸς καὶ ἄλλαξε ὁμιλία. Κάτι ποῦ συνέβηκε τότε φανέρωσε περισσότερο πόσο ἦταν τὸ κακό.

* * *

Ἡ Νομαρχία ἔβγαλε σὲ διαγωνισμὸ ἕνα σχέδιο ποταμοφράκτου, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κάμπο ἀπὸ τὲς πλημμύρες τοῦ ποταμοῦ. Ὁ νέος Παῦλος ἔστειλε ἕνα ἐξυπνότατο καὶ τεχνικώτατο, ὅπου πολὺ τὸν ἐδόξασεν ἡ πρώτη μαραγκωσύνη του. Τὸ θαύμασαν καί, ἐννοεῖται, τὸ παραδέχθηκαν μὲ μιᾶς. Καὶ ὅταν ὁ Νομάρχης, παληός μου φίλος, ἦλθε στὸ χωριὸ γιὰ τὰ ἐκλογικά, θέλησε νὰ ἰδῇ τὸν νέο καὶ νὰ τὸν συγχαρῇ. Ἤμουν ἐκεῖ μαζί μ' ὅλο τὸ χωριὸ στὸ θρίαμβο τοῦ νέου. Ἤταν κι' ὁ πατέρας του· ἄλλα... ἀλλοίμονο!. σὲ μιὰν ἄκρη, χαμένος μὲς στοὺς χωριανούς, ἐνῷ ὁ γυὸς του, στὸ μέθοσι τῆς νίκης, οὔτε σκέφθηκε νὰ τὸν παρουσιάσῃ.

Δὲν βάσταξε ἡ καρδιά μου· ἔτρεξα, ξετρύπωσα τὸν γέρω-δουλευτὴ μὲς στὸ πλῆθος, καὶ ἄθελά του σχέδον τὸν ἔφερα μπρὸς στὸ φίλο μου. «Κύριε Νομάρχα, τοῦ λέγω, νὰ καὶ ὁ πατέρας τοῦ νέου, ὁ πρῶτος καὶ ἄξιος δάσκαλός του. Ἀξίζει νὰ τὸν συγχαρῆτε».

Νομίζετε ταχα πῶς ὁ Παῦλος μὲ κανένα ψυχόρμητο κίνημά του διώρθωσε τὸ λάθος; Τίποτε· φαινότανε μάλιστα σὰν στενοχωρημένος, σὰν ντροπιασμένος γιὰ τὸν χωριάτη πατέρα του.

Λίγες μέρες κατόπιν ἄσχημα μαντάτα. Ἐσχείλισε τὸ ποτάμι καὶ τὸ νερὸ ἀκράτητο, φοβέριζε νὰ συγκλύσῃ ὅλο τὸν κάμπο. Τρέξαν στὴν Νομαρχία. Κανείς. Ὅλοι οἱ μηχανικοὶ λείπουν ς' ἄλλο χωριὸ ποῦ πρῶτο κινδυνεύει. Μόνοι μας. Τρέχουμε ὅμως στὴ μόνη μας φύλαξι, στὸ πρόχωμα τοῦ Πανοχωριοῦ. Ἐκεῖ μαζεύθηκον ἀπ' ὅλα τὰ πριγυρνὰ χωριὰ ὅλοι οἱ χωριανοὶ μ' ὅ,τι μπόρεσε ν' ἁρπάξῃ στὰ χέρια του ὁ καθένας, ποιὸς δικέλλι, ποιὸς ἀξίνη, ποιὸς σκεπάρνι, ὅλοι ἕτοιμοι νὰ βοηθήσουν. Ποιὸς ὅμως νὰ κυβερνήσῃ καὶ νὰ τοὺς βάλῃ στὴ δουλειά; Καθόμαστε ὅλοι ἀπελπισμένοι καὶ μὲ χέρια σταυρωμένα, χωρὶς ἀρχηγό, ἐνῷ ὁ ποταμὸς θολὸς καὶ φουσκωμένος, μὲ μουγκρίσματα θεριοῦ ἀνήμερου, ποῦ ἔσπασε τὲς ἁλυσίδες του, τινάζει κατὰ πάνω στὸ μόνο μας φρούριο, σὰν ἄλλες τόσες πολεμικὲς μηχανές, δένδρα ξεριζωμένα, βάρκες θρυμματισμένες, σπιτιὰ ὁλόκληρα γκρεμισμένα καὶ συνεπαρμένα. Κι' ὁ ἀέρας ἀπὸ ταλλο μέρος ἀγριεμένος τρομακτικά, σαλεύει καὶ λυγᾷ ὡς τὰ νερὰ τὲς πελώριες λεῦκες μὲ φόβο νὰ γκρεμίσῃ τὸ πρόχωμα μὲ τὲς ρίζες τους. Τὰ χέρια μας παραλύουν ἀπὸ τὸν φόβο καὶ περιμένομε πιὰ τὸ τέλος!

Ἔξαφνα κραυγὲς ἀκούστηκαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ. Στρέφομε καὶ τί νὰ ἰδοῦμε! Ὅλοι οἱ Πανωχωρῖτες μὲ κραυγὲς χαρᾶς, μὲ λογιῶν-λογιῶν σύνεργα στὰ χέρια, φέρνουν σηκωμένο στὰ χέρια τὸν Παῦλο Σιδερη. Στὲς φωνὲς «μηχανικός! ἕνας μηχανικός!» ποῦ βγάζουν, ἀλαλάξαμε ὅλοι καὶ ἠλεκτρισμένοι τρέχουμε καὶ πέφτουμε σχεδὸν στὰ πόδια του.

— Ἀπ' ἐδῶ, κὺρ-Παῦλο, ἀπὸ δεξιὰ ἔχει φόβο. Προστάξετε.

— Ἀριστερὰ ἔχει μεγαλύτερο κινδυνο. Ἐκεῖ νὰ σιγουράρουμε, κὺρ-Παῦλε. Ὕστερα βλέπομε δεξιά. Τὸ ρεῦμα εἶνε δυνατώτερο ἐδῶ.

Κι' ἄλλος τὸν τραβᾷ ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ. Ἐκεῖνος, χλωμὸς σὰν πανί, ξεκουφαμένος, μὲ φόβο στὴν καρδιὰ γιὰ τὴν εὐθύνη ποῦ ἔχει, τρέχει ὅπου τὸν καλοῦν, δίδει διαταγὲς σοφὲς κι' ἐπιτυχημένες. Ὅλως φαίνεται περισσότερο νὰ συμβουλεύῃ, νὰ συμφωνῇ μ' ὅσα τοῦ λένε, παρὰ νὰ διευθύνῃ.

Ποτάμι ὅμως καὶ ἄνεμος θεριεύουν ὁλόενα, τὸ πρόχωμα κουνιέται ἀπὸ τὲς ρίζες τῶν δένδρων ποῦ συγκλονεῦνται καὶ ὅ,τι σπάζουμε μὲ τόσο κτύπο, γρήγορα καταστρέφεται. Κι' ἔξαφνα ἕνα μεγάλο κομμάτι χαλαρώνει, γκρεμίζεται καὶ πάει μὲ τὸ ρεῦμα. Φωνὴ ἀγωνίας βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη μας καὶ ἀπελπισμένοι πιὰ σταυρώνουμε τὰ χέρια.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Διασκευὴ ἀπὸ τὸ γαλλικὸν τοῦ E. Légouvé

ΕΞΟΧΑΙ

6.

Μέσα σὲ πεῦκα ἡ Βουλιαγμένη,
σὲ περιγιάλια γαλανά·
ζωὴ καθεὶς εὐτυχισμένη
σὲ τέτοιο μέρος ποῦ περνᾷ.

Μῦρο τὰ πεῦκα σοῦ χαρίζουν,
δροσούλα ἡ θάλασσα ἐλαφρή,
σὰν ἀπ' τὸ κῦμα πλημμυρίζουν
'ς τὴν ἄμμο ὁλόγυρα οἱ ἀφροί.

Καὶ μιὰ τὸ κῦμα σὲ δροσίζει
καὶ μιὰ τὰ πεῦκα—τί πνοή!
Γι' αὐτὸ καθεὶς ἐδῶ νομίζει
πῶς εἶν' ἀθάνατη ἡ ζωή.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 286)

Πρὸς τί, δι' ὄνομα Θεοῦ, πρὸς τί τοσούτου χρόνου καὶ τοσούτου κόπου δαπάνη, διὰ νὰ διδαχθοῦν οἱ μικροὶ χωρικοὶ τοὺς περιττοὺς τούτους τύπους τῆς γραμματικῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶνε οὔτε τῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν λαλοῦν οἱ γραμματικοί, οὔτε ἐκείνης τὴν ὁποίαν εἶνε δυνατὸν νὰ μάθουν ποτέ; Διὰ νὰ χωνεύσῃ ὁ μικρός των νοῦς τὸ γονέσιν καὶ τὸ ἐλελοίπειν, πόσον πρέπει νὰ ἐμόχθησαν οἱ δυσπιχεῖς! Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐνθυμεῖται τὸν φοβερὸν τοῦτον μόχθον; Καὶ ὅμως, ἀντὶ τοῦ χρόνου τοῦ καταναλωθέντος εἰς τὴν ἄσκοπον ταύτην διδασκαλίαν, πόσα ἠδύναντο νὰ μάθουν ἄλλα χρήσιμα εἰς τὸν ταπεινὸν των καὶ ἐργατικὸν βίον;

Ἀλλ' ἂς διακόψωμεν τὰς σκέψεις ταύτας. Ἐμπρός! Ἱστορίαν. «Μικρέ, πῶς ὀνομάζεται ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ὁστις ἐθυσιάσθη ὑπὲρ πατρίδος; — Κόδρος». Καλὸν τοῦτο ὡς μάθημα πατριωτισμοῦ. Ἀλλ' ἐπέρχονται οἱ Ἡρακλεῖδαι καὶ ἡ μυστηριώδης κάθοδος αὐτῶν καὶ οἱ Δωριεῖς καὶ τὸ Ἄργος καὶ αἱ Μυκῆναι! Περὶ δὲ τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐν γένει καὶ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου μὴ ἐδιδάχθημεν ἡμεῖς πλειότερα εἰς τὰ σχολεῖα, ὅπου ἐφοιτήσαμεν νέοι, διὰ νὰ ἐπικρίνωμεν ἤδη τοὺς μαθητὰς τοῦ ἐφημερίου μου;

Τελειωνομεν διὰ τῆς γεωγραφίας. Γνωρίζουν καὶ οἱ τρεῖς καλῶς τὴν Ἑλλάδα κατὰ νομοὺς καὶ τὰς πρωτευούσας τῶν λοιπῶν τῆς Εὐρώπης ἐπικρατειῶν. Δὲν ἐμαθόν τι περὶ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν τῶν πέραν τῶν συνόρων τοῦ βασιλείου. Ἀλλὰ μὴ ἔμαθες σὺ εἰς τὸ σχολεῖον ποῦ κεῖται ὁ Πίνδος καὶ ποῦ ἡ Ὄσσα, ποῦ ῥέει ὁ Στρυμὼν καὶ ποῦ ὁ Πηνειός; Καὶ πταίει μήπως ὁ καλός μου ἐφημέριος, ἂν διατηροῦμεν εἰσέτι τὸ ἀτελὲς καὶ ἀτυχὲς σύστημα τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτυραννίσθησαν ἀνωφελῶς ἐπὶ ἡμίσειαν ἤδη ἑκατονταετηρίδα οἱ νεαροὶ τῆς Ἑλλάδος γόνοι; Εἴθε νὰ ἴδωμεν τὸ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰσαχθὲν σύστημα διαδεχόμενον βαθμηδὸν καθ' ὅλα ἡμῶν τὰ σχολεῖα τὴν εἰσέτι ἐπικρατοῦσαν μέθοδον! Εἴθε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ προκαταρκτικὰ τοῦλάχιστον σχολεῖα γραμματική τις τῆς καθομιλουμένης ἄνευ δυϊκοῦ καὶ ὑπερσυντελικοῦ—ἢ ὑπερσυντελίκου.

Εἴθε πρὸ πάντων ν' ἀποκτήσωμεν βιβλία ἁπλᾶ καὶ εὔληπτα, παρέχοντα εἰς τὸν λαὸν ἀνάγνωσιν εὐάρεστον καὶ ἐπωφελῆ ὥστε ὁ μέλλων χειρῶναξ ἢ γεωργὸς ἐξερχόμενος τοῦ σχολείου, ὅπου ἔμαθε ν' ἀναγινώσκῃ, νὰ ἐξακολουθῇ ἀναγινώσκων καὶ ὠφελούμενος, αἱ δὲ φιλολογικαὶ αὐτοῦ τέρψεις νὰ μὴ περιορίζωνται εἰς τὸν Περτόδουλον, ἢ ἔστω καὶ τὸν Ἑρωτόκριτον!

Τοιαῦτα σκεπτόμενος, συνεχάρην τὸν ἐφημέριον ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῶν ἐξετάσεων, ἀπῆλθε δὲ εὐχαριστημένος καὶ συνάμα κατηφὴς εἰς τὴν κατοικίαν μου, ὅπου θυσιάζων τὸν ἀπογευματινόν μου ὕπνον ἐκάθισα νὰ σοῦ γράψω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Πρὸς τί ὅμως;

† Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΗΜΕΡΑΙ ΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑΝ ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ποῦ ἐπῆγα εἰς τὴν Κηφισσιάν, ἡ γνωστή σας φίλη μου μοῦ ἔδειξε τὰ πελώρια σύννεφα ποῦ ἐσκέπαζαν ὅλον σχεδὸν τὸν ὁρίζοντα καὶ μοῦ εἶπε:

— Πάει λοιπόν, τὸ φάγαμε καὶ τὸ καλοκαίρι, ἔ;

— Νάταν κι' ἄλλο, τῆς ἀπήντησα· «ἀπὸ Αὔγουστο χειμῶνα» δὲν λέει καὶ ἡ παροιμία;

— Ὥστε τώρα εἶνε χειμῶνας;

— Τουλάχιστον δὲν εἶνε πια καλοκαίρι.

Ὡς ποῦ νὰ ποῦμε αὐτὰ καὶ μερικὰ ἄλλα ἀκόμη, ἢ καλλίτερα ὡς ποῦ νὰ κάμωμεν τὸν γῦρον τοῦ πάρκου καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σταθμόν, — τὰ σύννεφα ποῦ ἐσκέπαζαν τὸν ὁρίζοντα ἀνέβησαν εἰς τὸ ζενίθ. Καὶ ἤρχισαν νὰ διαλύωνται εἰς σταγόνας τόσον χονδράς, ὥστε ὅταν ἔπιπταν εἰς τὰς πλάκας τοῦ πεζοδρομίου, ἄφηναν κηλῖδας μεγάλας σὰν τάλληρα.

— Θάχωμε δυνατὴ βροχή! εἶπεν ἡ φίλη μου τρέχουσα νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι της, ἐνῷ ἐγὼ ἔπαιρνα τὸ τραῖνον νὰ γυρίσω στὰς Ἀθήνας.

Ἡ προφητεία της ἐξεπληρώθη μὲ τὸ παραπάνω· δὲν ἦτο πιὰ δυνατὴ βροχὴ ἐκείνη ποῦ ἠκολούθησεν, ἀλλὰ σωστὴ θύελλα. Ὡς νὰ ἐπῆραν τὸ τραῖνον, τὰ πελώρια σύννεφα τῆς Κηφισσιᾶς ἔφθασαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Κι' ἔφεραν εἰς τὴν αὐχμηρὰν πόλιν ἀστραπάς, βροντάς, κεραυνοὺς καὶ νερὸν μὲ τὸ καντάρι. Δύο ὧρας ἐβάσταξε τὸ μεγάλον αὐτὸ κακόν. Ἔπειτα τὰ λείψανα τῶν συννέφων ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ ὁρίζοντος καὶ ἔλαμψεν ἡ σελήνη, διὰ νὰ καθρεπτισθῇ φιλαρέσκως εἰς τοὺς ἀναριθμήτους μικροὺς βάλτους τῆς γῆς. Ὅλη ὅμως ἡ νύκτα ἐπέρασεν ὑγρά, δροσερά, σχεδὸν κρύα, σὰν νύκτα φθινοπώρου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς πρώτης θυέλλης, εἰς τὰς Ἀθήνας συμβαίνει κάτι παράξενον. Αἱ ἡμέραι εἶνε καλοκαιριναί, αἱ νύκτες εἶνε χειμωνιάτικαι. Τὴν ἡμέραν κάμνει μία πνιγηρὰ ζέστη, ποῦ ἀναγκάζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ περπατοῦν μὲ τὰ καπέλλα καὶ μὲ τὰ μαντήλια στὸ χέρι, διὰ νὰ ἀερίζωνται καὶ νὰ σκουπίζουν τὸν ἱδρῶτά των. Καὶ τὴν νύκτα κάμνει τόσην δροσιάν, ὥστε τὰ θέατρα ἐργάζονται μὲ τένταν καὶ οἱ πλέον ἀδύνατοι, οἱ εὐαίσθητοι εἰς τὰς καιρικὰς μεταβολάς, βγαίνουν μ' ἐπανωφόρια καὶ κάπου-κάπου... βήχουν. Τὴν ἡμέραν νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ καλοκαῖρι εὑρίσκεται εἰς ὅλην του τὴν ἀκμήν, ὅτι ὑπάρχει ὀπίσω ἄλλο τόσον ἀκόμη. Καὶ τὴν νύκτα πάλιν νομίζει ὅτι ἐτελείωσαν ὅλα καὶ ὅτι ἀπὸ αὔριον ἀρχίζει χειμών.

Ἐν τούτοις, μὲ ὅλον αὐτὸν τὸν διχασμὸν τοῦ ἡμερονυκτίου, ἡ ζωή μας ἐξακολουθεῖ ἡ ἴδια. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ὑποφέρουν τόσην ζέστην τὴν ἡμέραν, πηγαίνουν τὸ βράδυ νὰ δροσισθοῦν καὶ νὰ ξεσκάσουν εἰς τὰς ἐξοχάς. Τὰ διάφορα Φάληρα, ἡ Κηφισσιά, ἡ Ἀλυσίδα, ἔχουν κόσμον ὅπως τὸν Ἰούνιον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ δροσιὰ τοὺς διώχνει ἀπὸ ἐκεῖ ἐνωρίς, τὴν νύκτα ἡ πόλις εἶνε ἀκόμη πολυάνθρωπος. Εἰς τὰ θέατρα καὶ τὰ ἄλλα κέντρα, κοσμοπλημμύρα. Ἄλλως τε καὶ ὁ πληθυσμὸς ἐν γένει ἔχει αὐξήσῃ, διότι οἱ ἀποδημήσαντες τὸ καλοκαῖρι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπιστρέφουν. Ἔρχονται διὰ νὰ προφθάσουν καὶ ὀλίγην καλοκαιριάτικην ζωὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ποῦ εἶνε τόσον ὡραία. Εἰς ἄπειρα πρόσωπα, καὶ προπάντων νεανικά, διακρίνει κανεὶς τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς ἐπιστροφῆς. Τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν περίπατον, τὸ βράδυ εἰς τὸ θέατρον, βλέπω πλῆθος παιδιὰ γελαστὰ καὶ πανευτυχῆ...

Νομίζω ὅμως, ὅτι τὴν μεγάλην των εὐτυχίαν θολώνει κάπου-κάπου ἕνα σύννεφον, ὡς τὸ ἀληθινὸν ἐκεῖνο ποῦ διασχίζει ἔξαφνα τὸν γαλάζιον οὐρανόν... Εἶνε ἡ σκέψις τοῦ Σεπτεμβρίου, τοῦ Σχολείου, τῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων, ξέρω ἐγὼ τί ἄλλων βασάνων;... Ἄ, ναί, ὁ καιρὸς τῆς ἐργασίας πλησιάζει. Ὀλίγαι ἡμέραι μᾶς χωρίζουν ἀκόμη. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ταξειδεύῃ, νὰ διασκεδάζῃ, νὰ χαζεύῃ αἰωνίως; Λυπηρόν, ἀγαπητοί μου, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς τὸ ἀποκρύψω: Τὰ Σχολεῖα ἄρχισαν νὰ σφουγγαρίζωνται, νὰ ξεσκονίζωνται. Σᾶς περιμένουν. Ἔχετέ το καὶ σεῖς ὑπ' ὄψει σας διὰ νὰ ἑτοιμάζεσθε. Δὲν βλάπτει...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων *:— Εἰς τὸ ἀερόπλοιον τοῦ Ἀβραὰμ Οὐΐξων, τὸ ὁποῖον πετᾷ ἀνυβέρνητον, εἰς τὴν τύχην, ὁ ὑπηρέτης του Νικόλας Καρακᾶς καὶ οἱ ἀκούσιοι συνεπιβάται του Κοῦντ καὶ Τζῆφοκ, περιμένουν νὰ σταματήσῃ μόνη της ἡ μηχανή, διὰ νὰ καταβοῦν. Ἐν τῷ μεταξὺ διηγοῦνται εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ ἰατροῦ πῶς εὑρέθησαν εἰς τὸν κῆπον τὴν στιγμὴν τῆς ἐφόδου τῶν νυκτοκλεπτῶν. Ἀκούσαντες ἀπὸ τὴν γειτονικὴν οἰκίαν τοὺς πυροβολισμούς, τοὺς ὁποίους προφανῶς εἶχε ρίψῃ ὁ ἰατρὸς ἐνάντιον τῶν κακούργων, ἔτρεξαν καὶ ὑπερεπήδησαν τὸν φράκτην διὰ νὰ δώσουν βοήθειαν. Νομίζοντες δὲ ὅτι ὁ ἰατρὸς θὰ εὑρίσκετο εἰς τὸν «οἰκίσκον», τὸν ὁποῖον ἐξελάνθανον ὡς τὸ ἐργαστήριόν του, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκετο ἤδη ὁ Νικόλας Καρακᾶς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ «οἰκίσκος», ὁ ὁποῖος ἦτο ἀεροπλοιον, ἔκαμε πτερὰ καὶ εὑρέθησαν καὶ οἱ τρεῖς ταξειδεύοντες εἰς τὸν ἀέρα.—Τελειώνων τὴν διήγησίν του, ὁ μηχανικὸς Κοῦντ ἐπιλέγει :*

— Δὲν ἠξεύραμεν τότε, μίστερ Καρακᾶ, ὅτι ὁ ἰατρὸς δὲν ἦτο ἐκεῖ, καὶ ὅτι, ἀντὶ ἐκείνου, θὰ εὑρίσκαμεν σᾶς . . .

— Καὶ ὅτι, συμπληρώνει ὁ πλοίαρχος μειδιῶν καὶ δεικνύων ἀλληλοδιαδόχως τὸ μέτωπον τοῦ συντρόφου του καὶ τὴν ἰδικήν του κοιλίαν, θὰ μᾶς ἐκάμνατε τέτοιαν ὡραίαν ὑποδοχήν.

Ὁ Ἕλλην μειδιᾷ. Ἡ προφανὴς εὐθυμία, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ δύο Ἀμερικανοὶ ὑπαινίσσονται τὰ γερὰ κτυπήματα, μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐφιλοδώρησε, πρὸς στιγμὴν τὸν φαιδρύνει. Ἔπειτα ὅμως σοβαρεύεται καὶ ἀπαντᾷ :

— Καλὰ καὶ ἄγια ὅλ' αὐτά. Βλέπω ὅτι ἔκαμα λάθος εἰς τὰ πρόσωπα καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην ἐξ ὅλης ψυχῆς. Οἱ λωποδύται ὅμως ποῦ μπῆκαν ἀπὸ τὸ παράθυρο ; ... Ἐγὼ εἶδα δυὸ ἀνθρώπους νὰ μπαίνουν ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς σάλας. Τί ἀπέγειναν ; Καὶ ὁ γιατρός, ὁ κύριός μου...

— Τοὺς ὑπεδέχθη μὲ τὸ ρεβόλβερ, λέγει ὁ Κῦρος Κοῦντ.

— Ἄ, ὥστε αὐτός ; ...

— Ἔτσι φαίνεται. Θὰ τοὺς ἐπυροβόλησε τὴν ὥραν ποῦ σᾶς ἐκυνηγοῦσαν. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ τὸ πρᾶγμα διαφορετικά. Διότι οἱ λωποδύται δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σᾶς πυροβολήσουν, μὲ κίνδυνον νὰ κουσθοῦν.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἐκβάλλει τότε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Πραγματικῶς, λέγει. Ἄ, τόσω τὸ καλλίτερο ! . . Ἂν εἶν' ἔτσι, — καὶ ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε, — ἡσυχάζω λιγάκι γιὰ τὴν τύχη τοῦ καλοῦ μου κυρίου. Ἂν μποροῦσα μόνο νὰ τοῦ ἐπιστρέψω. . .

Οἱ δύο ἄλλοι τὸν ἐννοοῦν πρὶν τελειώσῃ τὴν φράσιν του.

— Ὅσο γι' αὐτό, βασισθῆτε σὲ μᾶς, τοῦ ἀπαντοῦν μ' ἕνα στόμα. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, θὰ κάμωμεν τὰδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ σώσωμεν τὸ ἀεροπλοιον συγχρόνως μὲ τὴν ζωήν μας.

Καὶ ἀνταλλάσσουν καὶ οἱ τρεῖς ἰσχυρὰς χειραψίας, ὡς ὅρκους ἐπιβεβαιοῦντας τὴν ἀπόφασίν των.

Κατόπιν ὁ πλοίαρχος συμβουλεύει νὰ ἀναπαυθοῦν ὀλίγας στιγμάς, ἀναμένοντες τὸ ἀπρόοπτον. Πρέπει, λέγει, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ κρίσιμος ὥρα, νὰ εἶνε καὶ οἱ τρεῖς ἕτοιμοι, ἀκμαῖοι, μὲ ὅλας των τὰς δυνάμεις.

Ὁ Κῦρος Κοῦντ προσφέρεται νὰ φυλάξῃ κατὰ τὰς δύο πρώτας ὥρας, διότι εἶνε ἀνάγκη τῶν τρεῖς νὰ γυρεύῃ κάποιος διὰ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐγέρσεως.

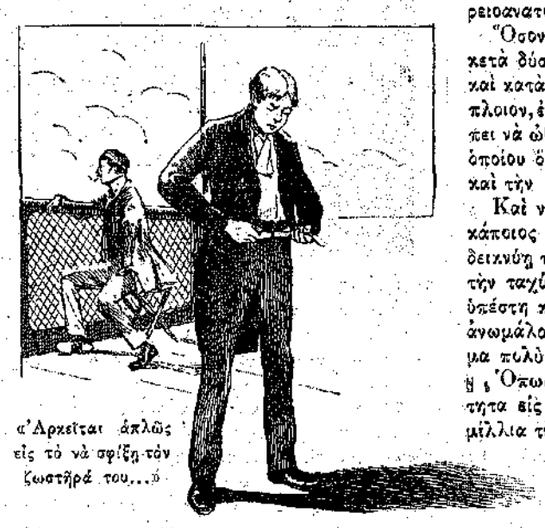

«Ἀρκεῖται ἁπλῶς εἰς τὸ νὰ σφίξῃ τὸν ζωστῆρά του...»

Ὁ μυστηριώδης κινητὴρ τοῦ ἰατροῦ Οὐΐξων ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται κανονικώτατα. Αἱ μεγάλαι σκοτειναὶ πτέρυγες πλήττουν τὸν ἀέρα ρυθμικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ὀπίσω ἡ ἕλιξ κινεῖται μὲ ἀκατάπαυστον ἄσθμα.

Ἐξημέρωσεν· ἀλλὰ κάτωθεν τοῦ πλοίου των οἱ ταξειδιῶται τοῦ ἀέρος δὲν διακρίνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ μίαν θάλασσαν ἀπὸ σύννεφα.

Διατηροῦνται πάντοτε εἰς ὕψος χιλίων πεντακοσίων ἕως χιλίων ἑξακοσίων ποδῶν ἡ δὲ διεύθυνσις των ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε, ὡς βεβαιώνει ὁ Κῦρος Κοῦντ, βορειοανατολική.

Ὅσον διὰ τὴν ταχύτητα, τῷ εἶνε ἀρκετὰ δύσκολον νὰ τὴν ὑπολογίσῃ, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν, διότι τὸ ἀεροπλοιον, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μηχανήν του, πρέπει νὰ ὠθῆται καὶ ἀπὸ ρεῦμα ἀέρος, τοῦ ὁποίου ὁ μηχανικὸς ἀγνοεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ταχύτητα.

Καὶ ναὶ μὲν ὑπάρχει εἰς τὸν θάλαμον κάποιος ἀνεμογράφος, προωρισμένος νὰ δεικνύῃ τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἀνέμων καὶ τὴν ταχύτητά των, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑπέστη κάποιαν βλάβην τὴν στιγμὴν τῆς ἀνωμάλου ἐκκινήσεως, καὶ τώρα — πρᾶγμα πολὺ δυσάρεστον, — δὲν λειτουργεῖ.

Ὁπωσδήποτε, ἀναβιβάζων τὴν ταχύτητα εἰς δεκαπέντε ὡς δεκαέξ ναυτικὰ μίλλια τὴν ὥραν, ὁ Κῦρος Κοῦντ νομίζει ὅτι δὲν κάμνει μεγάλον λάθος.

Τὸ ναυτικὸν μίλλιον ἰσοδυναμεῖ μὲ 1852 μέτρα. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τούτου καὶ τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ ὁποία ἦτο ἡ δεκάτη τῆς ἑσπέρας, ὁ Νικόλας Καρακᾶς, τοῦ ὁποίου τὸ ὡρολόγιον δεικνύει τώρα τὴν ἕκτην τῆς πρωΐας, ὑπολογίζει καὶ εὑρίσκει ὅτι τὸ διανυθὲν ἀπὸ χθὲς διάστημα θὰ ἦτο ἤδη ἑκατὸν εἰκοσιπέντε ἕως ἑκατὸν εἰκοσιεκτὼ μίλλια, ἤτο 237 ἕως 238 χιλιόμετρα.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Σικάγον καὶ διηυθύνθησαν ἐξακολουθητικῶς πρὸς τὰ βορειανατολικά, ὁ πλοίαρχος συμπεραίνει ὅτι θὰ εὑρίσκωνται ὁλονὲν εἰς τὰ περίχωρα τῆς λίμνης Ἐρίας καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ διέλθουν ἴσως ἄνωθεν τοῦ Νιαγάρα,

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Νικόλας Καρακᾶς τανύεται καὶ λέγει σχεδὸν μηχανικῶς :

— Διάβολε, πῶς πεινῶ !

Εἶνε τῷόντι κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέφθησαν ἀκόμη· καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΘΑΛΑΣΣΑ

Πεῖνα.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς παρέρχεται χωρὶς τίποτε ἔκτακτον καὶ ὅπως εἶχε συμφωνηθῆ.

Ὁ μυστηριώδης κινητὴρ τοῦ ἰατροῦ Οὐΐξων ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται κανονικώτατα. Αἱ μεγάλαι σκοτειναὶ πτέρυγες πλήττουν τὸν ἀέρα ρυθμικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ὀπίσω ἡ ἕλιξ κινεῖται μὲ ἀκατάπαυστον ἄσθμα.

Ἐξημέρωσεν· ἀλλὰ κάτωθεν τοῦ πλοίου των οἱ ταξειδιῶται τοῦ ἀέρος δὲν διακρίνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ μίαν θάλασσαν ἀπὸ σύννεφα.

Διατηροῦνται πάντοτε εἰς ὕψος χιλίων πεντακοσίων ἕως χιλίων ἑξακοσίων ποδῶν ἡ δὲ διεύθυνσις των ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε, ὡς βεβαιώνει ὁ Κῦρος Κοῦντ, βορειοανατολική.

Ὅσον διὰ τὴν ταχύτητα, τῷ εἶνε ἀρκετὰ δύσκολον νὰ τὴν ὑπολογίσῃ, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν, διότι τὸ ἀεροπλοιον, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μηχανήν του, πρέπει νὰ ὠθῆται καὶ ἀπὸ ρεῦμα ἀέρος, τοῦ ὁποίου ὁ μηχανικὸς ἀγνοεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ταχύτητα.

Καὶ ναὶ μὲν ὑπάρχει εἰς τὸν θάλαμον κάποιος ἀνεμογράφος, προωρισμένος νὰ δεικνύῃ τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἀνέμων καὶ τὴν ταχύτητά των, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑπέστη κάποιαν βλάβην τὴν στιγμὴν τῆς ἀνωμάλου ἐκκινήσεως, καὶ τώρα — πρᾶγμα πολὺ δυσάρεστον, — δὲν λειτουργεῖ.

Ὁπωσδήποτε, ἀναβιβάζων τὴν ταχύτητα εἰς δεκαπέντε ὡς δεκαέξ ναυτικὰ μίλλια τὴν ὥραν, ὁ Κῦρος Κοῦντ νομίζει ὅτι δὲν κάμνει μεγάλον λάθος.

Τὸ ναυτικὸν μίλλιον ἰσοδυναμεῖ μὲ 1852 μέτρα. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τούτου καὶ τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ ὁποία ἦτο ἡ δεκάτη τῆς ἑσπέρας, ὁ Νικόλας Καρακᾶς, τοῦ ὁποίου τὸ ὡρολόγιον δεικνύει τώρα τὴν ἕκτην τῆς πρωΐας, ὑπολογίζει καὶ εὑρίσκει ὅτι τὸ διανυθὲν ἀπὸ χθὲς διάστημα θὰ ἦτο ἤδη ἑκατὸν εἰκοσιπέντε ἕως ἑκατὸν εἰκοσιεκτὼ μίλλια, ἤτο 237 ἕως 238 χιλιόμετρα.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Σικάγον καὶ διηυθύνθησαν ἐξακολουθητικῶς πρὸς τὰ βορειανατολικά, ὁ πλοίαρχος συμπεραίνει ὅτι θὰ εὑρίσκωνται ὁλονὲν εἰς τὰ περίχωρα τῆς λίμνης Ἐρίας καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ διέλθουν ἴσως ἄνωθεν τοῦ Νιαγάρα,

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Νικόλας Καρακᾶς τανύεται καὶ λέγει σχεδὸν μηχανικῶς :

— Διάβολε, πῶς πεινῶ !

Εἶνε τῷόντι κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέφθησαν ἀκόμη· καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 288.

σκουδαῖον. . . Ἡ φράσις, τὴν ὁποίαν ἔρριψεν ἀπροόπτως ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἰατροῦ, προσδίδει ἔξαφνα εἰς τὰ πρόσωπα τῶν συντρόφων του μίαν ἔκφρασιν ζωηρᾶς ἀνησυχίας.

Κυττάζονται καὶ οἱ τρεῖς, ὁ δὲ Νικόλας Καρακᾶς, ἐκφράζων τὴν γενικὴν σκέψιν, ψιθυρίζει:

— Νὰ ἰδοῦμε !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρίσκονται εἰς τὸ δῶμα, ἀλλὰ σπεύδουν νὰ κατέλθουν εἰς τὸν θάλαμον.

Ἐκεῖ ἐρευνοῦν πᾶσαν γωνίαν, ἀλλ' ἀνωφελῶς. Δὲν εὑρίσκουν τίποτε. . .

Φρίκη !

Τὸ ἀεροπλοιον δὲν εἶνε ἐφωδιασμένον οὔτε μὲ νερὸν, οὔτε μὲ τρόφιμα. Καὶ φεῦ, ὅπως γνωρίζομεν, οὔτε μὲ πηδάλιον.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ἐπιδεινώνει φοβερὰ τὴν θέσιν τῶν ἀκουσίων ἀεροπόρων. Ἐὰν ἡ πρὸς τὰ πρόσω πορεία ἐξακολουθήσῃ ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη, ἐὰν ὁ κινητὴρ δὲν σταματήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὶν παρέλθουν εἰκοσιτέσσαρες ὧραι, τί θὰ γείνουν ;

Ἡ ἀπορία αὐτὴ γεννᾶται εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀνησυχαστικὴ καὶ τραγική.

Παρερχομένης τῆς πρώτης στιγμῆς τοῦ δέους, συνεχίζουν τὰς ἐρεύνας των. Τώρα ψάχνουν παντοῦ μὲ μίαν λυσσαλέαν δραστηριότητα.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς σηκώνει τὰς ψάθας ποῦ καλύπτουν τὸ δάπεδον τοῦ θαλάμου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰνακαλύψῃ καμμίαν καταπακτήν, ὁδηγοῦσαν εἰς καμμίαν μικρὰν ἀποθήκην τροφίμων. Ἀλλὰ δὲν εὑρίσκει ἀπολύτως τίποτε.

Αἱ ἔρευναι, αἱ ὁποῖαι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἔγειναν κατόπιν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀπεδείχθησαν ἐπίσης ἀνωφελεῖς.

Καὶ τὰ τοιχώματα ἀκόμη τοῦ ἀεροπλοίου ἠρευνήθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εἰς μάτην.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐδέησε τέλος νὰποδάλουν κᾶσαν ἐλπίδα καὶ νὰ παραδεχθοῦν τὴν φοβερὰν πραγματικότητα.

— Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰπελπισθοῦμε ὁλωσδιόλου ! ἀνακράζει τότε ὁ Νικόλας Καρακᾶς. Ἡ παράξενη αὐτὴ μηχανὴ δὲν θὰ δουλεύῃ αἰωνίως· αὐτὸς ὁ περίφημος ὑγρὸς ἀὴρ ποῦ τὴν κινεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἀνεξάντλητος. Θάρρος ! ἂς ἐλπίζωμεν !

Τὰ λέγει αὐτὰ διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς συντρόφους του καὶ διὰ νὰ ἐνθαρρυνθῇ καὶ ὁ ἴδιος· κατὰ βάθος ὅμως αἰσθάνεται τρομερὰν ἀνησυχίαν.

Ὁ Κῦρος Κοῦντ καὶ ὁ Χάρρυ Τζῆφοκ δὲν λέγουν τίποτε, βεβαίως ὅμως σκέπτονται τὰ ἴδια.

Ὁ Νικόλας, ἐρευνῶν τὰ θυλάκιά του, ἀνακαλύπτει μισὴν πλάκαν τσοκολάτας.

Ἰδοὺ τί ἔχουν νὰ φάγουν καὶ νὰνθέξουν ἐπὶ ὥρας ἢ ἐπὶ ἡμέρας !

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργα οἰκόσημα

Εἰς τὴν νῆσον Βανκοῦβερ, ἔμπροσθεν εἰς κάθε ἀριστοκρατικὴν οἰκίαν, ὑπάρχουν κάτι περίεργοι πάσσαλοι χονδροειδῶς σκαλισμένοι καὶ χρωματισμένοι, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται «Τότεμ πόλ». Οἱ πάσσαλοι αὐτοὶ παριστάνουν τὰ οἰκόσημα τῶν εὐγενῶν κατοίκων τῆς νήσου, οἱ ὁποῖοι κατάγονται ἀπὸ τοὺς περιφήμους Ἰνδοὺς Σίβας.

Τέχνασμα

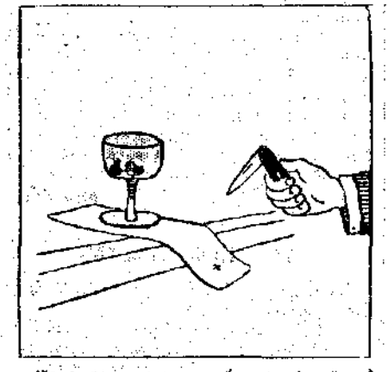

Ἰδοὺ ἕνα ποτήρι γεμάτον νερὸν ὡς τὰ χείλη, ἐπάνω εἰς μίαν ταινίαν χάρτου, εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς τραπέζης.

Εἰμπορεῖτε νὰ τραβήξετε τὴν ταινίαν ἀπὸ κάτω, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε μία σταγὼν νεροῦ ἢ τοὐλάχιστον χωρὶς νὰ νάναποδογυρισθῇ τὸ ποτήρι ;

Ἀδύνατον ἂν δὲν μάθετε τὸν τρόπον :

Θὰ πάρετε ἕνα σουγιᾶν ἀνοικτὸν, ὅπως δείχνει ἡ ἀνωτέρω εἰκών, καὶ θὰ κτυπήσετε τὸ χαρτὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶνε σημειωμένον μ' ἕνα σταυρόν.

Ἄνθινα ἀνδρείκελλα.

Κατ' ἔτος εἰς τὸ Τόκιον τῆς Ἰαπωνίας γίνεται μία μεγάλη ἔκθεσις χρυσανθέμων. Οἱ ἀνθοκόμοι κατασκευάζουν σκελετοὺς ἀπὸ σύρμα ἔχοντας τὴν μορφὴν διαφόρων ἀνθρώπων τῆς ἡμέρας, πολιτικῶν, στρατηγῶν, ἠθοποιῶν φημισμένων κ.τ.λ. Αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν τῶν σκελετῶν εἶνε ἀπὸ ξύλον σκαλιστόν, τὸ δὲ ἐσωτερικόν των γεμίζεται μὲ χῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον φυτεύονται χρυσάνθεμα διαφόρων χρωμάτων, ὥστε, ἀνθίζοντα ἔπειτα, νὰ ἐνδύουν τρόπον τινὰ τὸ ἀνδρείκελον διὰ μιᾶς ὡραίας, μεγαλοπρεποῦς καὶ πολυχρώμου στολῆς.

Τὰ ἄνθινα αὐτὰ ἀγάλματα τῶν Ἰαπώνων, τελειότατα, θαυμάζονται πολύ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικολέττου Πετευράρη

ΝΑ	ΑΡ	ΑΙ	ΔΑ
ΓΡΙΣ	ΡΩΣ	Ο	ΚΤΟΣ
ΡΙ	ΤΙ	ΛΙΣ	ΚΕ
ΠΑΡ	Υ	ΝΟ	ΛΕ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαὶ ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε θηρίων.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρυπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 36ου φ.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε :

Ἐλέφας, λέων, ἀετός, ροδάκινον.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ. Β

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Μακράν, εἰς τὸν ὁρίζοντα, χρυσοπόρφυρος τοῦ ἡλίου ὁ δίσκος, ὅμοιος μὲ ἀνατέλλουσαν πανσέληνον, κατέρχεται ἀργὰ εἰς τὴν δύσιν. Σιγὰ-σιγά, ὁ μεγαλοπρεπὴς τοῦ φωτὸς βασιλεὺς ἀπέρχεται. Μαζί του ἀφανίζονται οἱ σάπφειροι καὶ τὰ ροδόφυλλα ποῦ στολίζουν τὴν φύσιν. Λευκόφαιος πέπλος θὰ ἀντικαταστήσῃ μετ' ὀλίγον τὴν χρυσίζουσαν τῆς δύσεως στολήν... Μαγευτικὸ δειλινό! ἡ λίμνη ἀπλώνεται δλη ζαφειρένια, ἀτάραχη. Σιγανὸ μισόσβυστο τραγουδάκι ἀφίνει τ' ἀπαλὸ κυματάκι σπάζοντας στὰ πλάγια τῆς βάρκας, σὰν γλυκὸ νανούρισμα ποῦ κοιμίζει καθενὸς τὴν λύπη...

—

Ὁ ἄνεμος ὁρμητικὸς πνέει, μαίνεται, πότε ἀγρίως μυκώμενος, πότε συρίζων ὀξέως. Τὰ κύματα ἀφρίζουν ἀπὸ τὸν θυμόν των, κτυποῦνται στοὺς μαύρους βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς, καὶ μὲ φρίκην, μὲ τρόμον ἀκούει κανεὶς τὸν ἀπαίσιον ἦχον τὸν συνταράττοντα τὴν καρδίαν. Φαίνεται ὡς σπαρακτικὸς γογγυσμός, ὡς καταθλιπτικὸς στόνος βαρυαλγοῦς τινὸς ὄντος, ποῦ θυμίζει στὸν ἄνθρωπο κάθε του λύπη.

Δωδωναῖος

ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΕΣΠΕΡΑ

Ὁ δύων ἥλιος χρωματίζει τὸν ὑπὲρ τὴν Κωστέλλαν ὁρίζοντα μ' ἐλαφρὸν ροδόχρουν χρῶμα, τὸ ὁποῖον τῇδε κακεῖσε διακόπτει χρυσίζον νεφίδριον. Ὁ [καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πνέων ἄνεμος κατέπεσεν ἤδη καὶ ἤρχισε νὰ πνέῃ ἡ νυκτερινὴ θαλασσία αὔρα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπονέει ὑγρασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν προστίθεται ὁσμὴ λίαν εὐχάριστος, ἐκ τῶν φυκῶν ἀποπνεομένη..

Φῶτά τινα ἤρχισαν ν' ἀνάπτωνται, τὰ ὁποῖα στίζουσι πολλαχοῦ τὰς ἀκτὰς τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ τῶν Τζιτζιφιῶν. Τὰ εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Φαλήρου ἀναπαυόμενα ἰστιοφόρα ἀνάπτουσι τοὺς φανοὺς των, ἀνὰ ἕνα εἰς τὴν πρύμνην καὶ τὴν πρῷραν, ἕνα ἐρυθρὸν καὶ ἕνα πράσινον ἑκατέρωθεν τῶν ἱστίων. Τὸ ἠλεκτρικὸν τραῖν τρέχει ἀπὸ τοῦ ἑνὸς Φαλήρου εἰς τὸ ἕτερον, καὶ μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε φαίνεται ὡς ὁλισθαίνον ἐπὶ τῶν γραμμῶν.

Σμήνη ἀνθρώπων ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται, περιπατοῦν ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἢ τῆς ἐξέδρας, καὶ κάθηνται πέριξ τῶν τραπεζῶν καφενείου τινός.

Τὸ Ἀκταῖον, ἐπιβλητικὸν ἐν τῷ ὄγκῳ του, ὡραῖον ἐν τῷ ρυθμῷ του, ἐγείρεται ἐν τῷ μέσῳ πάντων μεγαλοπρεπὲς καὶ φαίνεται ὡς ὑπερέχον πασῶν τῶν οἰκοδομῶν διὰ τοῦ ὑψηλοῦ του τρούλλου. Ὦ, πόσον ἀναπαυτικὴ εἶχε ὀλιγόωρος διαμονὴ ἐν Φαλήρῳ! Ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου κατώρθωσε νὰ μετατρέψῃ τὴν ξηρὰν καὶ τελματώδη ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου εἰς κέντρον θερινόν, εἰς παραλίαν πόλιν ἔχουσαν ὄψιν λουτροπόλεως εὐρωπαϊκῆς.

Καὶ ἰδού, ἡ ὁλοστρόγγυλος ἐρυθρὰ σφαῖρα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποσύρεται ὀπισθεν τῶν λοφίσκων τῆς Μουνυχίας. Τὸ λυκόφως ἐπ' ὀλίγιστον διαρκεῖ, ὥστε σκότος καλύπτει ὅλον τὸν ὁρίζοντα, ὅταν ὁ ἥλιος κρυφθῇ ὁλοτελῶς ἀπὸ τὰς ἄκρας τῶν στεγῶν.

Τώρα ὁλόκληρος ἡ παραλία ἐφωτίσθη ἀπὸ ἀπειράριθμα φῶτα, τὰ ὁποῖα κατοπτρίζονται εἰς τὰ παμμέλανα ὕδατα, τὰ ὁποῖα μόλις ρυτιδοῖ ἡ ἑσπερία αὔρα.

Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Μὲ καράβι ἀπὸ τὰ ξένα
ἐπιστρέφει ἕνα ναυτάκι,
καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα
τὸ μικρὸ κυττᾷ νησάκι.

Μὲ τὸ κῦμα ἔχει παλαίσει,
μὲ τὸν ἀγρίο βορρᾶ,
μὲ φουρτοῦνες ἀγριεμένες
σὰν ἀνήμερα θεριά.

Βλέπει πέρα ἐκεῖ τὸ φάρο
φῶς τριγύρω νὰ σκορπᾷ,
βλέπει βράχι' ἀγαπημένα
καὶ καλύβες π' ἀγαπᾶει.

Μὰ νὰ τώρα 'ς τὸ νησάκι
τρέχει μ' εὔθυμη λαλιὰ
τὴν μαννούλα του φωνάζει
καὶ ξεχνᾷ τὰ βάσανά του
σ' τὴν θερμὴ της ἀγκαλιά.

Ὀνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος

ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ

— Θὰ ἔλθῃς νὰ ἰδῇς τὸ θέατρό μας;
— Βεβαίως θὰ ἔλθω...

Τὴν ὡριομένην ὥραν ἐπῆγα. Ἐν δωμάτιον εἶχε μετασκευασθῇ εἰς θέατρον, δηλ. σκηνὴν καὶ πλατεῖαν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πλατεῖα μόλις καὶ μετὰ βίας ἐχωροῦσε πέντε καρέκλες.

Ἡ αὐλαία, ἕνα σινδόνι, ἦτο ριχμένη. Ἑκατέρωθεν αὐτῆς χαρτὶ ἀπὸ ἐφημερίδας ἀπετέλει μετὰ τῆς αὐλαίας τὴν πρόσοψιν τοῦ θεατριδίου. Τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως ἀνέγραφε μίαν παλαιὰν κωμῳδίαν, δὲν ἐνθυμοῦμαι ποίαν... Οἱ ἐρασιτέχναι ἠθοποιοί, τὸ ὅλον ἑπτά, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἦσαν ἐντὸς τῆς σκηνῆς καὶ ἐνεδύοντο.

Ἔξαφνα ἀκούεται θόρυβος, φωναί, διαπληκτισμοί. Σηκώνουν τὴν αὐλαίαν καὶ ἐξέρχονται μερικοί· ἕνας μ' ἕνα παποῦτσι, ἄλλος ξεκούμπωτος, ἄλλος μισοσνδεδυμένος, καὶ τρέχουν ἐκτὸς τοῦ δωματίου σὰν τρελλοί.

— Τί τρέχει; ἐρωτῶ.

— Νά, ἐχάσαμε τὸ βιβλίο καὶ πάνε νὰ τὸ εὕρουν.

Γυρίζουν ὅλον τὸ σπίτι, τὸ φέρνουν ἄνω-κάτω, ψάχνουν 'στὰ συρτάρια, τραπέζια, ἀλλὰ τίποτε.

Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφουν. Ψάχνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ὕστερα τὸ... θέατρον, —μόνον τοὺς τρεῖς θεατὰς δὲν ἔψαξαν. —Ἀλλὰ ματαίως. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβα καιρὸν νὰ περιεργασθῶ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σκηνῆς. Ὅλῳ καὶ ἐφημερίδες, καὶ ρεκλάμες χρωματιστές, κολλημένες ἐπάνω. Δύο δένδρα ζωγραφιστά—ὁμοιάζοντα καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω μὲ τί—παρίστανον δάσος. Δύο θύραι μὲ παραπετάσματα, εἰς τὸ βάθος ἕνας καναπὲς καὶ ἕνα τραπεζάκι, ἰδοὺ τὸ ἐσωτερικόν.

Τέλος, ἀφοῦ ἐφιλονείκησαν καὶ ἐκ δευτέρου, σηκώνεται ἡ αὐλαία, παρουσιάζεται ὁ θιασάρχης μισοενδυμένος καὶ λέγει μὲ σοβαρότητα:

— Κύριοι, ἡ παράστασις ἀναβάλλεται!

Οὔτε συγγνώμην ἐζήτησεν, οὔτε εἶπε τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης ἀναβολῆς, ὅπερ ἐννοεῖται.

Ἐξόριστος Βασιληᾶς

ΟΤΑΝ ΘΑ ΠΕΣΗ ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ

Δύο νέοι εἰσέρχονται εἰς ἓν τῶν καλῶν ξενοδοχείων τῶν Ἀθηνῶν φιλονεικοῦντες μεγαλοφώνως. — Ἔχομε βάλῃ δέκα μπουκάλες κρασὶ στοίχημα, λέγουν εἰς τὸν ξενοδόχον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐγνώριζε πρὸ καιροῦ.

— Θέλετε νὰ τὲς φέρω τώρα; τοὺς ἐρωτᾷ.

— Ναί, λέγει ὁ εἷς ἐκ τῶν νέων, ἀλλὰ θὰ πληρωθῇς ἅμα τελειώσῃ τὸ στοίχημα, ὅταν δηλ. θὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ χάσῃ ἀπὸ τοὺς δύο μας.

— Δὲν μὲ μέλει, λέγει ὁ ἀγαθὸς ξενοδόχος· ἀπὸ τοὺς δύο σας ἕνας πάντα θὰ χάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθον καὶ ἄλλοι καὶ μετ' ὀλίγον καὶ αἱ δέκα μπουκάλες ἦσαν κεναί.

— Καὶ δὲν μποροῦμε νὰ μάθωμε... λέγει μειδιῶν ὁ ξενοδόχος, ὅταν οἱ δύο φίλοι προσῆλθον διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν.

— Γιατὶ ὄχι; Ἐνῷ πρὶν περνούσαμε πρὸ τῆς Ρωσσικῆς ἐκκλησίας, ἐγεννήθηκε 'στὸ κεφάλι τοῦ Γιάννη ἡ ἀπορία, ἂν πέσῃ τὸ καμπαναριό, ἀπὸ ποιὸ μέρος θὰ πέσῃ· ὁ Γιάννης ἔλεγε δεξιά, ἐγὼ ἔλεγα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δρόμου. Τέλος ἐβάλαμε στοίχημα. Νὰ ἰδοῦμε· ὁποιος χάσῃ, θὰ σοῦ πληρώσῃ τὲς μπουκάλες».

Μικαέλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρούλης Ἀλέκος ἔχει ἀδελφήν, Ζωήν ὀνοματζομένην.

— Γιατί μαμά, ἐρωτᾷ μιὰ μέρα, στὸ Χριστὸς Ἀνέστη λέγουν ὅλο Ζωὴ χαρισάμενος καὶ δὲν λέγουν καὶ Ἀλέκο χαρισάμενος;!!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀεροναυτοπούλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 9 Αὐγούστου 1911

ΣΙΜΕΡΟΝ τελειώνει ὁ πρῶτος γῦρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ ἀρχίζει ὁ δεύτερος. Ὥστε ἂν δὲν εἶδε κανεὶς δημοσιευομένην ὡς τώρα τοὐλάχιστον μίαν του Πνευματικὴν Ἄσκησιν, πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι Συλλογή του δὲν ἐλήφθη. Ἔτσι παύουν καὶ αἱ ἄνευ ἀπαντήσεων ἐρωτήσεις.

Κερκυραϊκὴ Αὔρα, ὅλοι τοῦ σπιτικοῦ μου, εἰς τοὺς ὁποίους ἔφτασες τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν, σὲ ἀντασπάζονται· ἀξίζει νὰ μείνῃς μίαν τοὐλάχιστον ἑβδομάδα εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ἐπιστροφήν. Ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἁγίαν Σοφίαν μὲ συνεκίνησε.

Λὲς καὶ τόξευρα, *Δαφνοστεφὴς Νίκη*, καὶ σήμερα δημοσιεύω «ἓν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ εἰκονογραφημένα ἀστεῖα», ποῦ τόσον σοῦ ἀρέσουν. Πρῶτα βραβεῖα εἰς τὸν ἴδιον Διαγωνισμὸν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ πολλὰς φορές· ἀλλ' οἱ Διαγωνισμοί μας, βλέπεις εἶνε πολλοὶ καὶ διάφοροι. Πέντε ἀδέλφια κάθε συνδρομητοῦ δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ψευδώνυμον καὶ ἑπομένως νὰ στείλουν ψηφοδέλτιον.

Ἐλλὰς τοῦ Μέλλοντος, εἰπὲ εἰς τὴν ἀδελφήν σου, ὅτι τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει εἶνε ἐλεύθερον. Εἶχες δὲν εἶχες, βλέπω, ἐγέμισες δύο σελίδες· ἀλλ' εἰς τὸ ἑξῆς θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ γράφετε χωρὶς στοιχήματα ποιὰ θὰ πρωτοτελειώσῃ τὸ γράμμα της, — δηλαδὴ ποιὸ ἡσυχα καὶ εὐκάγνωστα. Ναί;

Κατὰ τὸν κανονισμόν, *Ἰδαιικὸν τοῦ Καλλιτέχνου*, τὰ βραβεῖα δὲν ἀνταλλάσσονται· ὥστε σοῦ ἔστειλα τὸν 18ον τόμον. Φαντάζομαι τὶ ὡραῖον θὰ εἶνε τώρα τὸ ἑξακοστὸν Κρυονέρι σας μὲ τόσας οἰκογενείας ποῦ παραβρίζουν ἐκεῖ.

Ἄλλην τόσην εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι κι' ἐγὼ ὅταν σὲ διαβάζω, *Σταγὼν Δρόσου*. Διότι γράφεις εὔμορφα καὶ καλλιγραφικά. Ἔλα λοιπόν, προσπάθησε νὰ ἀναπληρώσῃς τὸν χαμένον καιρόν, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ ἠμπορεῖς νὰ ἦσαν συνδρομήτρια. Τετράδιον ἔστειλα.

Νυμφαία, χαίρω πολὺ ποῦ ἔγεινες καλά. Ὥστε καλὴν συντροφιὰ σοῦ ἐκράτησα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας σου, ἔ; Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ συλλογίζωμαι, ὅτι παρηγορῶ τὰ ἄρρωστα παιδάκια μου — ἀλλά... καλλίτερα νὰ μὴ μοῦ ἀρρωσταίνουν. Τὶ λές; Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.

Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς, σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια. Περίεργα ὅσα μοῦ γράφεις διὰ τὸν μικρὸν Βούλγαρον μουσικόν. Ἴσως θὰ περάσῃ κιμμίαν φορὰν καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ τὸν γνωρίσωμεν. Ὁ δικός μας Λώρης δὲν ἀκούεται πλέον. Πρὸ καιροῦ μοῦ εἶπαν, ὅτι σπουδάζει εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος σὲ πληροφορεῖ, *Αἴγειρε*, τί γίνεται κ' ἐδῶ. Σήμερα μάλιστα ποῦ σοῦ γράφω, κάμνει μιὰ ζέστη... ἀμεριτανική. Ἀλήθεια ὅμως, ἡ θερμοτέρα ὥρα τῆς ἡμέρας, τὸν Αὔγουστον μῆνα, εἶνε ἡ 2 μ. μ.

Ὁ *Ναυτίλος* μοῦ γράφει: «...μιὰ ψάθα στρωμένη στὴ σκιά, εἰς τὸ περιβόλι μας, ἐγὼ δὲ καὶ τὰδέλφια μου, μ' ἕνα τόμο σου στὸ χέρι ὁ καθένας, διαβάζουμε εὐτυχεῖς-εὐτυχεῖς. Πόσον εἶσαι εὐεργετική διὰ τὰ παιδιά, ἀγαπητή μου Διάπλασις!... Ἂν ἦτο στὸ χέρι μου, θὰ ἐνέγραφα ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας. Τὴν στέρησίν σου τὴν θεωρῶ ὡς ἀτύχημα δι' αὐτούς...»

Θὰ ἔλεγες ὅτι τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν συνεχίζει τὸ *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, ποῦ μου ἔκαμε δύο νέους συνδρομητὰς καὶ μοῦ γράφει: «Νὰ ἤξευρες πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν σοῦ ἔγγράφω συνδρομητάς! Ὄχι τόσον διὰ τὴν ἀναμοιβὴν ποῦ μὲ ἀναμένει, ὅσον διὰ τὴν καλὴν πρᾶξιν ποῦ κάμνω. Ἕνα τόσον ὡραῖον περιοδικὸν τῶν Ἑλληνοπαίδων — λέγω εἰς τὸν ἑαυτόν μου—πρέπει νὰ ἔχῃ πολλοὺς συνδρομητάς!...»

Βεβαίως, *Ἰδιότροπε Ξανθούλα*, ἦτο σύμπτωσις. Ὅπως πολλακις συνέβη καὶ μὲ ἄλλους. Ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον, ἀφοῦ ἄλλως τε ξεύρεις τόσον σὲ ἀγαπῶ. Ναί, πολλοὶ παραπονοῦνται διὰ καθυστερήσεις Μ. Μυστικῶν καὶ πρέπει νὰ λάβω ἕνα μέτρον.— Κύριοι καθυστεροῦντες, παρακαλεῖσθε νὰ ἀποδώσετε.

Τὸ πρᾶγμα διορθώνεται εὐκολώτατα, *Ἐπέφωτε Πλειάς*. Ἀρκεῖ νὰ κάμῃς αὐτὸ ποῦ λέγεις· καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὸ κάμῃς, διότι ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ τὴν εἰλικρινῆ ἐκείνην μετάνοιαν, ποῦ ἐμπνέει τὰς μεγάλας ἀποφάσεις. Θάρρος λοιπὸν καὶ ἐπιμονή! Καὶ γράφε μου κάπου-κάπου.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μαραμένη Καρέλια*, *Κρητικοπούλα*, *Ἑλληνικὴ Θεότης* καὶ *Πολικὸς Ἀστήρ*.

Τυπογραφικὰ λάθη: Ἡ λύσις τῆς ὑπ' ἀριθμ. 230 Ἀσκήσεως τοῦ 24ου φύλλου, κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 35ον ὡς *Ἐπάβη* - *Ἐκάτη*, ἐνῷ προφανῶς εἶνε *Ἐλάτη* - *Ἐπάβη*. — Ἐπίσης ἡ *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς* μὲ παρακαλεῖ νὰ διορθώσω μίαν φράσιν τῆς «Παπαρούνας» της. (Σ. Σ. Σ. φυλλ. 35ον). Ἐκεῖ ὀηλ. ποῦ λέγει «τὸ κομψό, καμαρωτὸ κεφαλάκι σου πάντοτε λατρεύεται», θέλει: «ταλαντεύεται».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Σβύνει ἡ ἀνάμνησις» τῆς *Κρητικοπούλας*· — «Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ» τοῦ *Πολικοῦ Ἀσκέρος*· — «Στὸ ἀγγελοῦδι» τῆς *Ἑλληνικῆς Θεότητος*· — «Οἱ στρατιῶται» τοῦ *Μικροῦ Ἥρωος*· — «Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς» καὶ «Ἐντυπώσεις» τῆς *Ἠχοῦς τῆς Καρδιᾶς*· —«Ἀετὸς καὶ Ἀσπάλαξ» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*· —«Τὸ φάντασμα» τῆς *Ἐπαφρώτου Πλειάδος*· — «Θερινὴ Βραδιά» τοῦ *Αἰγείρου*· —«Ταξεῖδι» τῆς *Νυμφαίας*· — Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Παιδ. Πνευμ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Λόγια τοῦ Ἀέρος»· — «Τό δίκαιον τοῦ ἀνθρακέως» κλπ. — «Ὁ ἐγγαστρίμυθος ταινόρος» κλπ· — «Ὥρα παύσεως» κτλ—. «Δύστυχο καράβι» κτλ. —«Ἡ γιαγιά» (ἀπατάλληλον)—Ὁ «γεωργός» κτλ. (Ἀτεχνοι στίχοι, σχολαστικὴ γλῶσσα, κτλ.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ὀλήν*, α. *Ποιμενὶς* τοῦ *Αἴνου*, κ. (Μ.Φ.) *Εἰλικρινὴς Φίλλα*, κ. (Κ.Γ.) *Δοξασμένη Ἐλευθερά*, α. (Δ.Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Σταγὼν Δρόσου* (0) μὲ *Ἐξόριστον Ἀτλίδα*, *Συλφίδα*, *Δρόσον τῆς Ἠρωΐας*, *Ζαππίδα*, *Ζαρίνην*, *Ἀρχιξιφίαν*—ὁ *Φῶτος Τζαβέλλας* (0) μὲ *Δωδωναῖον*, *Συλφίδα*, *Κάρμεν*—ἡ *Ἀττικὴ Δύσις* (!) μὲ *Ρηγολέττον*, *Μαῦρα Μάτια*, *Ροδοπαίαν*, *Ἑλληνοπούλαν*, *Συριανὴν Ναυτοπούλαν*—ἡ *Πριγκηπισσα τῆς Ἐρείκης* (0) μὲ *Ζερίνην*, *Ἑλλάδα Ὀνειρεμένην*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ροδοπαίαν Ἑλληνοπούλαν*.

—

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σωφραζέτταν* (ἔστειλα, ἡ περὶ τῆς ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτρια καὶ... φρόντισε νὰ γείνῃ) *Ξενιτεμένην Σιωνόπαιδα* (ἔστειλα, ναί, ἔχω κ' ἐκεῖ συνδρομητάς·) *Ἀττικὴν Δύσιν* (τί σημείωσιν νὰ σοῦ στείλω;) *Ὀλήνα* (ἔ, μὰ βέβαια θὰ χάσουν τὰ ἴχνη σου·) *Πριγκίπισσαν τῆς Ἐρείκης* (ἔστειλα·) *Λευκὴν Θεὰν* (ὁ ἀριθμός τοῦ λαχείου σου εἶνε 2,370 καὶ... νὰ κλειδώνῃς τὸ συρτάρι σου·) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (τόμους ἔστειλα·) *Δάφνης Στέφανον* (τόμον ἔστειλα ἐπὶ συνστάσει·) *Ἑλληνικὴν Δόξαν* (αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε: δὲν ἀνταλλάσσουν ὅλοι· πρέπει νὰ προτείνῃ κανεὶς διαρκῶς καὶ εἰς πολλούς·) *Παπᾶκα* (μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ πάλι ἔχεις καιρὸν νὰ στείλῃς λύσεις, διότι εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεώς των, ποῦ πάντοτε ἀργεῖ·) *Ἀγγελιαφόρον Ἑρμῆν* (ἂν θέλῃς νὰ τὸ περιγράψῃς γάριν ἐξασκήσεως, ἀλλ' ὄχι διὰ νὰ δημοσιευθῇ·) *Χαρίκλειαν Β. Κ.* (ἔχει καλῶς·) *Ἐθνικὸν Πόδον* (ἔχει καλῶς·) *Ἀρχιξιφίαν* (κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐχάρηκα πολὺ ποῦ σ' ἐγνώρισα·) *Σκληρὰν Πραγματικότητα* (βραβεῖον ἔστειλα· περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου πρὸς δημοσίευσιν·) *Δωδωναῖον* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ· τὸ *Ἀπόρθητο Σοῦλι* θὰ στείλῃ τετράδιον εἰς τὴν *Ἠρωΐδα τοῦ Σουλίου*, δὲν εἶνε δυνατόν! μπορεῖ μάλιστα νὰ ἔστειλε καὶ νὰ ἐχάθη·) *Φῶτον Τζαβέλλαν* (ἔστειλα· μήπως δὲν εἴχες σημειώσῃ τὴν ἡλικίαν σου;) *Ἐθνικὸν Λάβαρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· *Φοῦλι* (ἔστειλα· καλὰ ἔκαμες·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἄχ, αὐτὸς ὁ κλῆρος! νὰ ἤξευρες πόσας ἑκατοντάδας ἔχω ποῦ περιμένουν!) *Κυνηγὸν τῆς Ἐρήμου* (ἔστειλα καὶ πιστεύω νὰ σοῦ ἀρέσουν·) *Ματωμένο Φεγγάρι* (βραβεῖον ἔστειλα· ὡραία ἡ ἐπιστολή σου·) *Ζήτω ἡ Ἕνωσις* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἄγγελον Β.* (εὐχαρίστως, νὰ μοῦ στέλλῃς, καὶ ὅ,τι ἐγκρίνω θὰ δημοσιεύω·) *Ἐλευθερίαν* (μυρίας εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου·) *Ἰρίδα*, *Μικρὸν Ἥρωα*, *Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλλάδος* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Αὐγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς

Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου,—ἐσαεὶ δήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀποφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰδέλφια των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 23ης Σεπτεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἰδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Γ', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς κάντα αἰτοῦντα.

356. Δεξίγριφος

Συγγραφεὺς πολὺ γνωστός μας
Καὶ στὸ τέλος ἕνα ἤτα,
Πόλιν ἔφεραν ἐμπρός μας
Τῆς Εὐρώπης, φίλε λῦτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

357. Μεταγραμματισμὸς

Γράμμα γράμματος ἀλλάζεις
Καὶ θεὰν παρουσιάζεις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἐλευθερὰ

358. Στοιχειόγριφος

Ἐγὼ εἶμαι κοινὴ ζώνη·
Τὸ κεφάλι μόνο σώνει

Νὰ μαλλάξῃς μ' ἕνα φῦ
Καὶ θὰ λάμψω ἐπὶ στιγμῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰριδος

359. Στοιχειοτονόγριφος

Ἐνδοξοτάτης πόλεως
Ὑπῆρξα βασιλεύς·
Πλὴν ἂν ὁ λύτης δυνηθῇ
Γράμμα νὰ παρενθέσῃ
Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ τὸν τόνον μου
Ἁπλῶς νὰ μεταθέσῃ,
Ἱστορικὸς διάσημος
Θὰ γίνω συγγραφεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Πόθου

360. Κυβόλεξον

* * * * = Φαραώ.
* * * * = Χρήσιμον εἰς τὰ πλοῖα.
* * * * = Διάσημος Ἄραψ καλίφης.
* * * * = Ἔνδοξος νῆσος.

Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ

361. Φύρδην Μίγδην

Τὰ ἄχλα ἱπόκος κανῶττι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῆς Κύπρου

362. Ἐπιγραφή

Α
ΚΙΝΩ
ΤΥΟΤΝΕ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης,

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φοῦλι

363. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν θεάν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης. 2, Ἀρχαῖος ἱστορικός. 3, Οὐράνιον σῶμα. 4, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης. 5, Ἀρχαῖον βασίλειον τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ

364. Φωνηεντόλιπον

* - γλττ - μ - πρτρχτ - τ - ν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος

365. Γρίφος

```
Γ   Γ   Ο         L
Γ   Γ   Ο   Ο     L   L
ΓΓΓΓ    λ'    Φ   τ'      ΑΔ
Γ   Γ   Ο   Ο     L   L
Γ   Γ   Ο         L
            αν
          αν . . αν
          αν . . αν      7.
            αν
```

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Δ. Σιδερίδη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 25 καὶ 26

239. Βούσιρις (βοῦς, ἱρις.)—240. Σοῦσα (σοῦ, σά.)—241. Ρόδος - ρόδον.—242. Λύων-Λυών.

243.
```
Ι   Α     Σ
 Ο  Τ  Ι
  ΚΤΣ
ΝΑΖΑΡΕΤ
  ΙΑΣ
 Α  Ο  Τ
Π   Σ   Η
```

244—246. 1. Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βέλτιω. 2, Τοῖς βασιλεῦσιν οὐχὶ τὰ εὐχάριστα, ἀλλὰ τὰ ἄριστα. 3, Πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμὼν ἐστὶν ἡ εὐσέβεια.—247. Διὰ τοῦ Α: Σάρρα, Ἀκράγας, Βαρραβᾶς, Βράμας, Ἀσκάλαξ, Σαχάρα=ΣΑΒΒΑΣ.—248. Γονεῖς τίμα.—249. *Ἡ ἐπιστολὴ ἐστὶ μέσον συνεννοήσεως* [ἡ ἐπι στολὴ ἐς τὶ - μὲ σὸν Στ - ναὶ νο εἰς ε ὡς.)

250. Ἀριστιππος (Ἄρης, τί, πῶς.)—251. Μιαούλης (μιὰ· οὐλὴ ς.)—252. Κλέων - λέων.—253. Σῖτος - ἰστός.

254.
```
ΘΩΣ
 ΩΞΟΣ
  ΣΟΛΩΝ
   ΣΩΜΑ
    ΝΑΙ
```

255. *Παῖδες ἀναγινώσκετε τὴν Διάπλασιν* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ μεσαίου Π περιτρέχει ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰριστερᾶ, πρῶτα τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἔπειτα τὸ ἐξωτερικὸν. τετράγωνον.—256. Ὀκνὸς νέος, πτωχὸς γέρων.—257. ΑΙΓΑΙΟΝ - ΣΚΑΠΑΝΗ-ΣΑΛΑΜΙΣ (Ἄσσος, Ἴκαρος, Γαλλία, Ἄπαξ, Ἴαμβος, Ὀνίσκος, Νῆσσα.)—258. Τῷ αἰτοῦντι δοθήσεται.—259. *Ἐν τούτῳ νίκα* (ἐν τοῦ τόνοι - κᾶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΗΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ ἱδρυθεῖσα πρὸ ἑξαετίας πρὸς καταπολέμησιν τῶν προπαγανδικῶν Σχολῶν, εἶνε ἡ μόνη ἐν Ἑλλάδι Σχολή, ἐν τῇ ὁποίᾳ παραλλήλως πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν μόρφωσιν καὶ παίδευσιν καταρτίζονται οἱ Ἑλληνόπαιδες τελείως εἰς τὰς ξένας γλώσσας. Κανονισμὸς καὶ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα ἀποστέλλεται τῷ αἰτοῦντι.

Ἀπευθυντέον: Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, *Ἀθήνας*.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀνακαινιστικὸν καὶ πλούσιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὀγδόου Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐγκυκλοπαιδείας, Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 4 καὶ τοῦ «Ἐμπορίου» Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρᾶ, 68 — Πειραιά.

Φιλτάτη *Ὀ' Δάλια*, γιὰ τὴ γιορτή σου δέξου, τὰς εἰλικρινεστέρας μου εὐχὰς συνοδευομένας μὲ πολλὰ φιλιά. — *Ἑλληνικὴ Δόξα.* *(ΙΑ', 116)*

Δηλῶ ὅτι ἀνήκω εἰς τὸ Βασίλειον τῶν Μεγαλοϊδεατῶν καὶ ὄχι εἰς τὴν Διαπλασιακὴν Αὐτοκρατορίαν. — *Δάφνης Στέφανος*, ὑποψήφιος Μεγαλοϊδεάτης. *(ΙΑ', 117)*

Διὰ τὴν ἑορτήν σας, *Δούκισσα τοῦ Δάντσιγ* καὶ *Μαίρη Γρέν*, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου ἡ «*Δόξα*» σᾶς εὔχεται νὰ ραίνουν τὴν ζωήν σας ἀδιάκοπα τριαντάφυλλα ἀληθινῆς εὐδαιμονίας.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΣΑΣ;

Πῶς ἀλλέως, παρὰ ἐὰν φροντίσετε νὰ προμηθευθῆτε ἔσω τὸ δυνατὸν περισσοτέρους

ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

τῶν ὁποίων λεπτομερῆς Τιμοκατάλογος, τῆς μὲν «Βιβλιοθήκης» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 24ον φύλλον, σελὶς 195, τῆς δ' «Διαπλάσεως» εἰς τὸ 23ον φύλλον σελ. 204, στέλλεται δὲ καὶ ἰδιαιτέρως τυπωμένος πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΤΑ ΕΞΟΧΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΙΑ ἄλλα ἀναγνώσματα, τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τοὺς θαυμασίους αὐτοὺς τόμους, εἶνε τόσον ὡραῖα, τερπνὰ καὶ ἐπαγωγά, ὥστε εἰς μάτην θὰ ζητήσετε καλλιτέραν πνευματικὴν ἐνασχόλησιν καὶ διασκέδασιν ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 35 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 297]

ΑΘΗΝΩΝ: Μαριάνθη Α. Ξηραρίου, Ἠλ. Σκ. Κανέλλης, Μαρία Δ. Σταθοπούλου, Π. Ραυτόπουλος, Χρ. Δεμερτζῆς, Καίτη Ν. Τζαννετοπούλου, Ἀποστ. Ι Μπαζαῖος, Παρασκευὴ Στ. Μπαρδ, Τίτα Α. Χατζηλιάκου, Νικολέτος Πετεινάρης, Εὐαγγελία Ν. Ἀποστολίδου, Ἀλ. Π. Ἀποστολίδης, Χρηστίνα Κ. Συνεσίου, Βασιλικὴ Κανέλλη, Νικολ. Α. Κομνηνός, Αγ. Ἀναγνωστόπουλος, Δ. Η. Παπαγιάννης, Χαρ. Σούλης, Μαρίνος Β. Παναγιωτόπουλος, Βηθλεὲμ Χρ. Δημητίου, Γ. Α. Μαυρίδης, Ἀριστ. Χρ. Μέγας, Παῦλος Ι. Χατζιδάκης, Ἐλπινίκη Μάντζαρη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐαγ. Σ. Σουλελές, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Φ. Θ. Κοσκινας, Λελὲ Γ. Κυζανόβα, Ἀττικὴ Δύσις (34), Δ. Κ. Καλῆς

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἀναστασία Ι. Ἀναργύρου.
ΑΝΔΡΟΥ: Δημ. Α. Καβουλάνης.
ΒΕΛΙΣΣΙΩΤΕΣ: Χαρίκλεια Β. Κουδούνα.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Β. Ν. Κουμπούρας (33, 34), Στ. Χ. Στεφανόπουλος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μαριέττα Ε. Γιαννοπούλου, Δομνίκα Αλ. Ρώμα.
ΙΘΑΚΗΣ: Κ. Δ. Μαρούδας.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Βενετία Α. Πρωτόπαπα.
ΚΑΡΥΣΤΟΥ: Βάγγος Παπακωνσταντίνου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἑλένη Κ. Στράτη, Λιζέτα Α. Κιτούτση, Λουκία Δ. Κικολίρη, Μενεκράτης, Ἑπτάφωτος Πλειάς.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μαρίκα Β. Χηνόπουλου.
ΛΑΜΙΑΣ: Κωνστ. Χρ. Ἐλασσώνας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Γ. Κατσαρός, Κ. Μητσάκης.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἰωαν. Παναγιωτόπουλος, Γ. Γιαννόπουλος.
ΛΙΜΝΗΣ: Γεωργ. Σ. Χρυσόπαις, Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Βασ. Γ. Παπαγεωργίου, Π. Γ. Παπαγεωργίου, Εὐαγ. Στ. Χαρίτων.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ματίνα Ἀθ. Κατσιγιάννη.
ΠΑΚΩΝ: Ἐλισάβετ Σ. Ἀνεμογιάννη.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀχ. Α. Κίτσος, Μάρκος Κίτσος, Κ. Ι. Φαρμακίδης, Φῷ. Ι. Τζουλάτης, Αλ. Ι. Τζουλάτης, Κ. Ν. Κουτρουμπᾶς, Στ. Ν. Κουτρουμπος.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Πολ. Κυρούση.
ΣΥΕΝΚΑ (Εὐβοίας): Ν. Δ. Γεραπάνης.
ΣΥΡΟΥ: Ἀγλαΐη Α. Σπουργίτου) (34-35, Ι. Εμ. Πασᾶς. Φωφὼ Ν. Τόζου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἑλληνικὴ Δόξα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Στ. Ι. Περίδης.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Νικ. Μπουρνέλος.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γεώρ. Π. Κίρτσης (34).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γεώρ. Χρ. Χρηστίδης (34), Λ. Κ. Ἀράκης (34).
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΣΑΓΙΑΤ: Χ. Ψαλτόγλου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Μιτυληναῖον Πρωτοσαλλήκαρον, Κερκυραϊκὴ Αὐρα, Γρ. Φλωρᾶς.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ι. Μ. Λομβάρδος (34, 35).
ΧΙΟΥ: Καμάρι τῶν Γονέων.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων δρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΧΡΗΣΤΙΝΑ Κ. ΣΥΝΕΣΙΟΥ ὁδὸς Σόλωνος 32 ἐν Ἀθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Λαυρείῳ καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δ. ΚΑΡΑΟΥΛΑΝΗΣ ἐν Ἄνδρῳ καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐνεγράφη δι' Ἓξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριμηνίαν ἕκαστος. Ὅλοι ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, ὅθεν οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρᾶ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ).

ΒΛΑΒΙΑΝΕΙΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Θεραπεία Νευρικῶν καὶ Φρενικῶν νοσημάτων

Πατήσια Ἀθηνῶν, ὁδὸς Κύπρου 2 καὶ 4

Τηλέφωνον ἀριθ. 314.

Γραφεῖα ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Σταδίου 45

Τηλέφωνον ἀριθ. 200.

10—12 π. μ. καὶ 5—6 μ. μ.

Κανονισμὸς καὶ πληροφορίαι δωρεὰν τῷ αἰτοῦντι.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2132